

עליה כי היא חולת עצבים, טלפן לבית חולי רוח, ולאחר רגעים ספורים היה לציי פור דרור. איש לא ניסה כלל להסיר את הלוח מעל הפרשה, לגנותו להבין את המצבי הטרגי של הבעל, לעיין במסכמי הרופאים המהימנים.

מאה תורת עשרה

כעשרים נשים בגיל העמידה, כולן יוצאות ארצות המזרח, ישבו השבוע בנחת במסדרון משרדי מחוז תל-אביב, ציפו לרגע בו יקבלו את ההמחאה הנכספת. עשרים חיקים נערמו על שולחנו של יחיאל אליאש, קצין המחוז הממושקף, ככולם צויין, כי לנשים אלה עשרה ילדים וכולן רשאיות לקבל את פרס הממשלה בסך 100 ל"י.

מאמץ גדול נעשה כדי לחדא, בכמה משפחות, את מספר הילדים הנכון. חוסר תעודות היה היקפה על הפקידים את העבודה. הם נאלצו לפענח כתבי יד משובשים על ספרי קודש שנשתמרו, הצליחו בקושי לפתור את בעית השמות הרבים שנשאה כל משפחה. "מה שמך?" שאל הפקיד אשה יוצאת תימן. "סעדה בת שלמה יעקב ברוך" ענתה ה' אשה.

בלתי ידוע בישראל הקסנוטונת. בו בזמן נוצרה בעולם, תנועת שקדני, הורצאו הצי' אות על תורתו בכמה מכללות בחוף לארץ. כתב עליו תומאס מן: "זו תרומה חשובה לפתרון בעיותיה החברתיות של עולמנו".

כמה אשור? לאהוב? בשנת 1945 פרסם את הספר היסודי, בן 300 עמודים, הניח בו כמה עובדות יסוד פסימיות, הציע, בחלקו האחרון, פתרון אופטימי. ההנחות: האדם הוא רע מטיבו, הוסף עוד יותר רע על ידי מלחמת קיומו. מאו ומתמיד שלט מיעוט קטן על ההמון, גים, קובע שקדני, השתמש במשך כל ה' דורות באותם אמצעים, בהם מטמטם הקר סם בעם פרימיטיבי את מאמיניו. כל התור' רות שראו את אור העולם, התל מקונפוזיוס וכלה בלינן, עם הגזרות והיהדות באמצע, היו תמימות, בזה שבקשו מחית האדם ל' היות טובה מרצון עצמה. שליטים, שנבחרו על ידי פתקאות נייר במשטרים דמוקרטיים שונים, היו גם הם רק בני אדם, נאלצו לסגור את ההמונים, לחר' בלם למלחמות והשמדה, לא פחות מערי' צים בכוח. בקצור: העולם של בני האדם היה מטורף מיומו הראשון, ימצא את ישוע' תו רק ברגע, בו יגשו לריפוי דרך, בה יגשו פסיכיאטר לריפוי חולה רוח. הפסיכיאטרים של החברה האנושית ה' מטורפת יהיו אנשי מדע, שמתסקידם היה, לכשיקום סדר העולם השקדני, לתכנן את חיי החברה על יסוד חישובים מדעיים קרים. טען יהודה שקדני לבאור תורתו: "ה' כלל שהזיק לאנושות יותר מכל כלל אחר' וטמטם אותה, היה: "ואהבת לרעך כמוך".

אורי על אי שומם. יהודה שקדני, תנועת שקדני העולמית, וחוגים מקורבים, אינם משלים את עצמם. אנו הוגי דעות מחוסרי כל כוח ממשי. כל הענין הוא עדיין משחק של רעיונות, עשוי אולי להשפיע, באם יוסף, על דרך מחשבותיהם של מדינאים בעוד שנים."

בינתיים משתדל הפילוסוף שקדני לארגן בישראל כינוס של 3000 מתקני עולם, שב' מרכז דיונס תעמוד, ב'1954, הצעה לאו"ם, למסור לידיהם שטח קטן, בו יוכלו לגנות לגדל אדם קוסמופוליטי.

אוסו, שלא היה רגון מטבעו, לא יצא מ' כליו למראה המחזה. הוא פשוט שאל את אשתו לפרש הרבר. האשה החיורת, שלא ציפתה כלל לביקור הפתאומי, גימגמה, טע' נה שהיא וידידה לא עשו כל רע, רק קראו להנאתם בספר. הבעל המופתע לא הזמין את האיש הזר לזיקרב, הוא סלח לאשתו שהב' טיחה כי לא תחזור על המעשה.

כעבור ימים ספורים שוב השתחרר אוטו מעבודתו בשעה מוקדמת, אלא שהפעם לא סר לביתו. הוא החליט לגצל את הערב לבי' קור בקולנוע, בילוי שלא הגנה ממנו תקופה

יהודה שקדני (שני משמאל) והיפני שיין ננמי (שמאל) לא קל. הענין

ארוכה. כאשר ניגש למקומו נכונה לו הפ' תעה שניה: בשורה שלפניו ישבה אשתו ב' חברת אותו גבר זר. אוטו כמעט יצא מדעתו. הוא ניגש אל אשתו, החזירה הביתה ודרש מ' מנה באורים. התשובה שקיבל היתה: "הוא אינו מבלה עמה והיא אינה מרגישה כלל שיש לה בעל."

המלצר האומלל מהר למחרת בבוקר אל מנהלו, סיפר לו את כל הפרשה, ביקש חופ' שה לשבוע ימים.

אותו יום יצא הווג, בלי הילדים, לאחד מבתי ההבראה הקרובים, ערך ירח דבש שני, לאחר עשר שנות נשואין.

הווי

מפורים עד וכמעטו לחד-גדיא

התושב הישראלי מבוכו, בעמידה בתורים הארוכים, יותר זמן מכל אדם אחר בעולם. לגבי הפך התור לעינוי ממש. הוא מתחכם בו עם שאר העומדים, נדחק, ולעיתים מגלה, לאחר העמידה בשורה, כי שעונו חסר לו.

אולם לפחות לגבי אדם אחד הפך התור למקום תענוגות. בשושן פורים, כאשר שקקה התחנה המרכזית מרב ילדים בתחפושותיהם השונות, התור היה ארוך מן הרגיל, הכי תובב בתוך הרעש, גבר כבן 30, לטש את עיניו לעבר כל נערה שעברה לידו.

לבסוף החליט להידחק בתוך אחד התורים הארוכים והדחוסים, בחר לעמוד מאחורי אשה בהירת שער. לא עברו שניות רבות והאשה הקימה קול צעקה, טענה כי הגבר השחרחר שמאחוריה נצמד אליה בתאונתה, ניסה להפסיל את שמלתה.

אכן, כאשר נכפס האיש על ידי שוטרי התחנה, נמצא שתפסותו בגדיו פרומים, מצב לא אסטטי לחלוטין.

הגבר בעל הנטייה הרומנטיות הובא בחול המועד פסה לפני שופט השלום ברוך גלעדי, שהאזין בקשב לבקשתו של התובע להעניש קשות את הנאשם.

השופט, שמצא את הנאשם אשם, מנע מלשלחו לכלא בעיצומו של החג, ובהתחשב בעובדה שהיתה זו עבירתו הראשונה, הסי' תפק באזרה חמורה: "בפעם הבאה לא יועילו לך לא חג הפסח ולא שושן פורים." הנאשם הודה בהרכנת ראש, יצא את הבנין, ניגש לתור האוטובוסים הראשון כדי לנסוע לביתו. לבסוף הרחר רגע, ביכר ללכת ברגל.

תולדות

תפילה שלא מן הגנין

רבים בארץ מקנאים בתושבי רמת-גן, ה' עיר הקסנה והיפה, ברוכת הגנים. אולם תושבי רמת-גן עצמם אינם מקנאים כלל באחד מתושביה. התושב: קבלן שלמה בליזובסקי, המיליונר שירד מנכסיו ונשא'ר חייב סכומים אגדתיים (העולם הזה 804). כמעט ואין יום עובר ללא נסיונות תקיפה או נסיון הצתה של בית הקבלן. היו אלה, לרוב, מעשיהם של אנשים קטנים שביצעו עבודות עבור בליזובסקי, הוציאו מאות לירות לרכישת החמרים, ושארן מחוסרי כל כאשר לא קבלו את התשלום שהגיע להם.

אחד מהם היה גבר בגיל העמידה, שבא מצפון הארץ כדי לאלץ את הקבלן לשלם לו חוב. האיש כנראה לא שלט ברוחו וכי' ידיו, מצא את עצמו באחד החדרים הצרים של הכלא.

היה זה ביום חג הפסח, והגבר ביקש את המפקד להרשות לו לבקר בבית-הכנסת ב' נחלת-גנים הסמוכה. הבקשה נתקבלה והוא 'כנס לבית התפילה כששוטר מחכה בחוץ עד לסיומה.

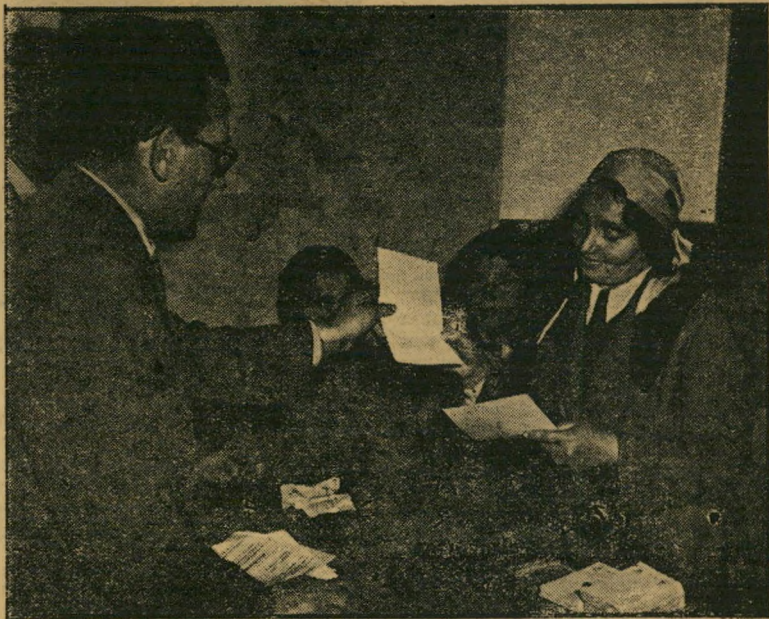
כאשר סיים הרב את תפילתו, ביקש ה' גבר לעלות לתורה, להוכיח את נשמת בן משפחתו. הוא עלה לתורה, הניח עליה את ידו הימנית, אך לפתע שינה את הנושא וזע: "אלוהים, אלוהים, עזור לי לקבל בחורה את כספי, נקום בשלמה בליזובסקי: שהביא עלי שואה כה גדולה." התרגשותו היתה כה גדולה עד כי כרע ארצה, התעלף.

דרכי אדם

הם קראו בספר

אוסו היה מלצר באחת ממוסבות הדרום. הוא היה יקה תמים שקיבל בלי טרוניות כל סבל שהגורל זימן לו, אף אם היה עליו לע' בוד דהקא בשעות המאוחרות של הלילה. רח' חיו, מאידך, השביעו את רצונו, ביחוד את רצון אשתו ושני בניו. אוטו ואשתו נחשבו לזוג המאושר ביותר במקום. בכל מקום בו ביקרו, היו נראים הבוקים או מחליפים נשי' קות בפומבי.

באחד הימים, לפני שבועיים, קרה משהו שנחשב לבלתי רגיל לגבי אוטו: בעל המס' עדה החליט לפתע לסגור את העסק בשעה מוקדמת, מסיבות משטחיות, שיחרר את מלצרו שלוש שעות לפני סיום העבודה הר' גיל. השעה היתה עדיין מוקדמת, אוטו שמח למחר הביתה, להרגיש פעם ביובל ככל האנשים שיש להם בית, כדי להפתיע את אשרו, פתח בקטט את הדלת במפתחו וסר לחזר השינה. או ראה לפניו תמונה שכל בעל היה מוחרר עליה: אשתו שכבה במטתה עם גבר זר.

רחל רוזנברג מקבלת את פרס היחודה לא מיותר, הכסף.

רק לאחר שעה ארוכה זכה הפקיד לפענח את השם: סעדה יעקב. שאר השמות צורפו כשמות כבוד לאבות משפחת בעלה.

קל יותר היה לחדא את תביעתה של רחל רוזנברג לפרס. היא היתה האם היחידה באר' תו מעמד שלא נמנתה עם יוצאות המזרח. האשה, יוצאת הונגריה ואם לעשרה ילדים חובשי כיפות ומגודלי פיאות, הגישה את תעודת הזהות שלה, אליה צורף דף נוסף מחוסר מקום, לאליאש, קיבלה את ההמחאה, הסמיקה ויצאה את החרר.

"בעלך נגר ומצבנו לא רע. אך בימים אלה קשה פשוט יותר על 100 לירות", אמרה כמעט בהתנצלות.

אנשים

תרופה לעולם מטורף

אנאני קואו, פרושו ביפנית, "אהבת אנשים". זהו שמה של האגודה שנוסדה בארץ ההיא אחר מלחמת העולם השנייה. לפני מספר ימים ירדו בלוד שנים מנציגיה. מסרת יסיתם בת אלפי הקילומטרים: ביקור אצל יוטי ירושלמי, מיסדה של תורה הוומה ל' תורתם שלהם.

אותו יהודי שהיה אותה שעה עסוק ליד שולחנו במשרד התחבורה, שם הוא אחר' אי על חקייביו, לא עשה כלל רושם של זיו' שידו תורה בעלת תומכים בכל קצוי' תבל, עם תנועה הנקראת על שמו. יהודה שקדני (48) בעל שער שביה מעל פנים צעירים, שתולל את הפלא, נשאר פילוסוף

הארץ

"ועדה ציבורית להפקרות בעירייה" הוקמה בירושלים. (הצופה) ישראל רביש, תל-אביב

בהצלחה.